

Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
As.ajdovscina@gmail.com
 Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina

Wajdovske alpinistične vesti WAV št. 12

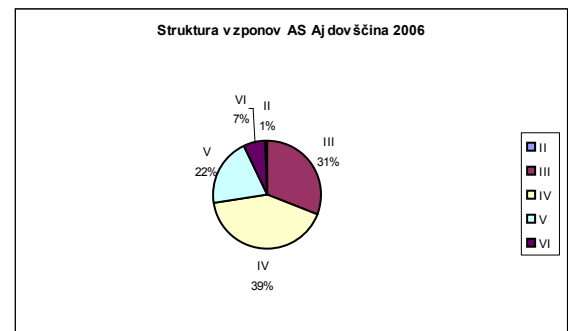
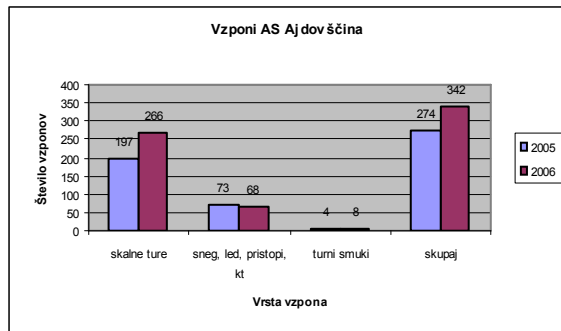
Dvanajsta številka se je zaradi kroničnega pomanjkanja časa zopet preselila v stare oblikovne okvire. Najpomembnejša vloga Wava je v arhivaciji novic in dogodkov, čemur tudi »wordova« oblika odlično služi. Številka obsega alpinistično dejavnost naše sekcije v prvem polletju 2007 leta. Zima je bila čudna, le redko smo imeli v gorah dobre snežne razmere. Na Čavnu je potekal občni zbor, kjer smo potegnili črto pod vzpone v letu 2006. Žal je tokrat tudi fotografij bolj malo, obljubim, da bo naslednjič boljše.

Občni zbor AS Ajdovščina v koči na Čavnu

Obilno zasnežena koča na Čavnu je letos vnovič gostila občni zbor Alpinistične sekcije Ajdovščina. Uradni del je bil namenjen pregledu dela v preteklem letu, analizi stanja in načrtom za letošnje leto. V letu 2006 je minila prva petletka od kar je bila v Ajdovščini ponovno oživiljena alpinistična šola. Leto je bilo na vseh področjih uspešno. Dosedanji in tudi bodoči načelnik sekcije Simon Ušaj je izpostavil dogodke, ki so najbolj zaznamovali delovanje sekcije v preteklem letu. David Semič je opravil izpit za alpinista in tako postal prvi član sekcije, ki je začel v domači alpinistični šoli in zelo suvereno opravil državni izpit. Skupaj z Robijem Kovačem sta tik pred tem, da opravita vse izpite za gorska reševalca. Preplezanih je bilo 342 vzponov. Največ sta jih zbrala Ožbej Marc (40) in Klavdij Zalar (39). Simbolično nagrado je prejel tudi Igor Furlan za številne tudi zelo zahtevne turne smuke. Med ženskami je največ vzponov zbrala Vanja Kovač, še posebej je bil izpostavljen prvi vzpon ženske naveze v novejši zgodovini ajdovskega alpinizma, ki sta ga v Paklenici opravili Darja Breclj in Valentina Mavrič. V letu 2006 smo dvakrat obiskali Paklenico, plezali v skupini Pala v Dolomitih, v največjem meri pa se posvečali plezanju klasičnih smeri v slovenskih stenah. Letošnji višinski rekord je šel v roke Metoda Pračka za uspešen vzpon na Mont Blanc. Izpostavljena je bila vzpostavitev spletnih strani in nadgradnja wajdovskih alpinističnih vesti, ki so na zboru ugledale svojo enajsto številko. Med načrti za prihodnje se je izpostavilo željo po registraciji alpinističnega odseka, za kar bo potrebo načrtno delo pri pridobivanju novih alpinistov. Po koncu uradnega dela so sledile številne predstavitve fotografij iz preteklih vzponov. Radožive debate o načrtih za prihodnje so se zavlekle pozno v zasneženo noč.

Pregled vzponov v letu 2006

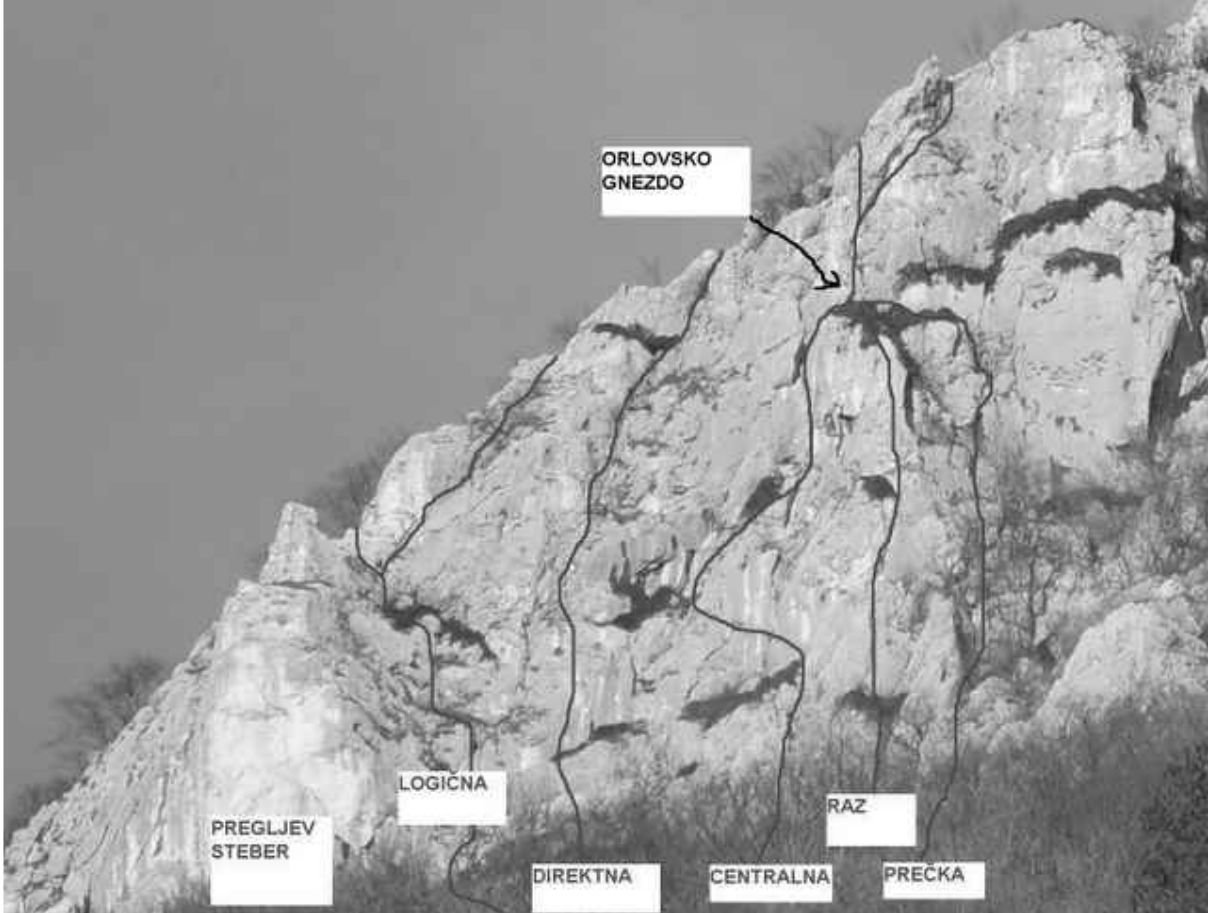
Pregled vzponov za leto 2006 pokaže, da je bi to leto eno najuspešnejših, če ne najbolj uspešno leto v zgodovini ajdovskega alpinizma. Opravljenih je bilo 342 vzponov, kar je slabih 20% več kot v letu 2005. V veliki meri so prevladovali skalne ture, teh je bilo 266. Število tur povezanih s snegom, ledom in pristopi se je v primerjavi z letom 2005 nekoliko zmanjšalo. Povprečen skalni vzpon v letu 2006 je bil visok 259 metrov, kar je za deset metrov več kot v letu 2005. Če je število vzponov predvsem kvantitativno merilo, potem je struktura vzponov pravi odraz kvalitativnega stanja. Največ se je plezalo klasike IV stopnje (39%), sledila je šodrska divizija v III (31%), zahtevnejših vzponov se je nabralo kar nekaj (V, 22%), (VI, 7%). Zaradi jasnosti so bile ocene nekoliko poenostavljene. IV predstavlja vse ocene od IV- do IV+. Vsekakor bo v letu 2007 težko doseči tako število vzponov.

Tečaj zimske tehnike in vzpon na Vrh

Lepo vreme je obetalo in prineslo uspešno izvedbo tečaja zimske tehnike pod Škrbinsko ploščo. Simonu je inštruktorsko prisotnost preprečila bolezen. Več kot uspešno je vskočil edini preostali inštruktor Matjaž Ferjančič. Udeleženci: Rok Breclj, Petra Križnar, Vesna Kobal, Vlado Slejko, Egon

<p>nad Škrbino 2054 m</p>	<p>Pavlica, Valentina Mavrič, Darja Brecelj, Ožbej Marc, Jure, Kristina, Blaž Kodelja. V slabih treh urah smo prigazili iz Tolminskih raven po lovski poti (po novem markirana) pod Škrbinsko ploščo. Potem je vajeti v svoje roke vzel Matjaž in skozi teoretični oris in praktični podal obilico nasvetov, mnogi temeljijo tudi na njegovih dolgoletnih izkušnjah. Obdelali smo vrste snega, plazove, teste snežne odeje...kasneje smo pristopili k tehniki. Izvajali smo varovanja prvega in drugega v snegu, izdelali sidrišče v mehkem in trdem snegu. Na koncu smo se posvetili spuščanju po vrvi z dvema cepinoma, ki ju povlečeš za seboj. Šele nekaj pred tretjo uro popoldan smo napadli Vrh na Škrbino po flankah, ki se vzpenjajo desno od Škrbinske plošče. Prvo hodni gazi brigadi je poveljeval Vlado. Večina je osvojila Vrh nad Škrbino, nekateri pa njen predvrh. Na vrhu smo srečali Davida Semiča, Robija Kovača in Dušana Komparo, ki so prišli po grebenu z Globokega. Sestopili smo v območju normalne poti, ki pride z juga na vrh. Večina ekipe je sestopila nazaj v Tolminske ravne. Reševalni trio (David, Robi, Dušan), ter Egon, Valentina, Blaž in Ožbej smo se namenili proti Koči na Planini Razor, ki je bila ta dan odprta zaradi vaje tolminske GRS. Dokler nismo prišli do rušja ni bilo nobenih težav. Potem pa živa kalvarija. Prebivanje skozi rušje, padanje v luknje. Za sto metrov si porabil ogromno časa. Pravi test duha in telesa. V Kočo smo prišli ob 18 h in prisostvovali predavanjem GRS iz prve pomoči. Preko noči sem se precej prehladil. Zato sem drugi dan samo še sestopil v Ravne. Blaž, Egon in Valentina so se povzpeli na Vogel 1962 m. Egon je z vrha bordal in poroča o dobrih razmerah. Ožbej</p>
<p>Kočna (Začetniška smer in Desni žleb) in Velika Baba</p>	<p>Za konec zimske sezone sem si izbral 4. marec 2007. Se pravi, prva zimska smer po lepem začetku sezone decembra 2006. Cilj: SZ greben Kočne, II-III, 700 m. Na limance o lepem vzponu so se prilepili David, Igor in Metod. Ob pol petih me v nedeljo zjutraj snamejo s pločnika in uro kasneje smo na Jezerskem. Ko zagledamo ostenje Kočne, se nam pogum iz junaških prsi nezadržno preseli pol metra nižje in 20 cm nazaj. Med izgovori zasede seveda prvo mesto narava, ki je pofrajhala s slabim centimetrom snega vse navpične plate 200 m pod vrhom. Ampak ni panike, imamo rezervne cilje! Pod ostenjem smo dokaj hitro, mala sled nam olajša orientacijo po zmrznjenem snegu in na plazovini si natakemo pasove in dereze. Začetek je fin, dereze opravičijo razmetavanje denarja in po plaznici napredujemo hitro. Odločimo se za Začetniško grapo, ki je ne vidimo, dokler ne stojimo dobesedno pod njo. Grapa je manj splazena in nastopi gaženje do kolena ter razmišljanje: «Ah, sej drži, bi se že splazil, če bi se imel kaj.» Sredi grape je skok, ki je bolj skop s snegom. Preko 2 metrskega skoka se varujemo, ko pa že imamo štrik in smo sploh opremljeni kot katalog. Potem pa zopet gaženje do SZ grebena. Ob 9:30 modrujemo, da je ura že pozna, pa jutri tlaka v dolini, pa da tudi tale vzpon ni od muh, bla, bla, bla. Med sestopom 100 m dol prečimo dve grapi na JZ strani, dokler ne pridemo do izstopa Desnega žleba. Tu pa sklopka, rikverc in gas miško, cel žleb je malo čuden, cik-cak od skale do skale, udara se kar preveč, da bi se predajali razgledom. Na dobri polovici, kjer je strmina največja (pa sploh ni strmo), se še enkrat navežemo. Metod kot talec na topiču zleze 1R navzdol, jaz pa čakam, ali ga bo odneslo, ali ne. OK, ni problema, spodaj naredi varovališče, na žičnico pa se priklopita še David in Igor. Ravno ko razmišljam, da bi na koncu vrgel dol vrv in hitro odplezal navzdol, zaslišim šum in majhen pršni plazek povzročen z vetrom na grebenu, gre svojo pot v moji liniji, zato ostanem pridno privezan na vrvi. Nadaljevanje je lahko, malo še gazimo in že smo na lastni sledi jutranjega dostopa. Ob 12 uri se pod steno razkomočimo, pred 13:00 se sezuvamo pri avtu, ob 14:00 pa v Ljubljani. Imeli smo lep športni dan, splezal oziroma prehodil pa Začetniško smer, 55 st./30-40 st. (II), 600 m in Desni žleb, 45 st / 30-40 st. (I), 450 m.ocene so takole na uč, v vodničku Jezersko ni ocene za Začetniško, medtem ko ima Desni žleb 40-60 st. Mogoče bi dal večjo oceno če bi pikal, pa je bilo verjetno edino pikanje tisti trenutek, ko mi je pri pripravi varovališča zdrsnilo in sem si z derezo naredil 10 cm prasko na nogi. Fotografije bo pridal Igor, ki nas je poslikal in povideal v vseh mogočih položaji od zgoraj in spodaj, da bi še Playbojeve zajkle povesele nos. Evo, nobena juha ni tako vroča kot je skuhana, ampak tega ne veš in če se ne naročiš na meni, pač ne dobiš deserta. Glede na vreme in prosti čas sem z zimo zaključili, dam še za dve maši da tale sneg čim prej odleti iz sten, čez par tednov pa s plezalkami v J stene. HURA!!!</p> <p style="text-align: right;">Matjaž</p> <p>Medtem, ko je prva bojna enota jurišala na Kočno se je "turistična" mehkojačna podsekcija odpravila na »planinski izlet« na Veliko Babo nad Krnskimi jezери (2000 in še nekaj metrov čez). Točneje: Vlado, Egon, Valentina, Rok, Petra, Ožbej in novi prišlek Andrej. Na krnska jezera smo prisopihali v dobri uri potem pa po splazenih flankah naravnost navzgor. Kot turistična podvrsta nismo pretiravali z zgodnjim vstajanjem, kar se nam je kasneje zelo maščevalo. Zjutraj je bil sneg trd in je lepo držal, kmalu smo namestili dereze. Stvar je zelo lepo tekla do območja sonca. Vlado je potegnul linijo direktno na vrh po že rahlo zdricastih flankah, ki so kazale pot med zaplatami rušja. Pol poldne smo po 1400 m premagane višine prišli na vrh. Vlado in Andrej sta šla še po grebenu na Veliko monturo. Sam pa sem (vsaj enkrat ne več zadnji) počakal Roka, Petro, Egona in Valentino. Sestop bil je jako zanimiv. Udiralo se je do organov, ki nekako izvirajo izpod velba človeških nog. Dva koraka po vrhu, pa si se pogreznil do kolena ali pa riti. Če bi srednji organ postal primerno trd, bi lahko z njim sondiral. Strmejši odseki</p>

	<p>so ponujali zelo čudne občutke povezane s plazenjem. Po zadnji flanki nad krnskimi, ki je lepo splazena in po njej že leti kamenje povezano s pomladansko odjugo, smo razvili podvrsto sestopanja: po riti z dovolj hitrosti, da te sneg v pojavni obliki živega blata ni posrkal vase. Zadnjih dvesto metrov smo tudi puzali in se na vse možne načine borili. Le Petra je s svojo ultra lahko kategorijo nekako hodila po vrhu. Skratka, ta zima je ena sama boga mati. Turo smo zaključili pri Žvikarju in kopajoč se v soncu srebali odlične hmeljnate proizvode slovenske industrije pijač. Sicer je bil dan izjemno lep, sončno erotičen, pustil pa je pečat opečenega obraza. Posledično si naslednje jutro nisem upal na malico, ker sem se bal, da me ekonom menze razreže kot paradajz. Ožbej</p>
<p>Zelene police</p>	<p>Z Davidom naju je že več časa zelo mikalo območje Zelenih polic. Vedela sva, da so tam plezali že naši predhodniki v 70 letih. Zelene police se nahajajo desno od poti, ki vodi na Otliško okno. Pri razgledni klopi se spustimo desno pod steno. Prvič sva vstopila 18.2.2007. Najprej sva splezala dva raza nižje, vendar žal ugotovila, da ju ni mogoče povezati v nobeno smiselno celoto. Visoka sta okrog 40 metrov ponujata pa plezanje tretje stopnje. Do zelenih polic sva priplezala po lahkem razu, kjer začne grebenska smer (II). Po spletu naključij sva imela samo eno kladivo in zato tudi manj poguma. Vstopila sva pri drevesu, po rampi rahlo levo, potem pa sva dolgo prečila proti desni in nadaljevala proti vrhu desno od raza Zelenih polic. Pod vrhom sva iz orlovsko lepega sidrišča izplezala čez škrbino, do katere pripelje poč pod v desno nagnjenim previsnim stolpičem (izstop je IV). Po vrnitvi domov sem se zakopal v študij arhivov sekcije in ugotovil, da sva povečini plezala po smeri Prečka, ki sta jo leta 1976 splezala Sever B. in Čibej L. Smer je ocenjena s IV/III, kar je primerna ocena. Slab mesec dni kasneje sva se odpravila v Direktno smer v Zelene police, ki sta jo leta 1979 preplezala Bandelj Damjan in Pregel Aleksander. Smer ponudi zanimivo plezanje v dobri skali, detajl je prehod preko manjšega previsa v kaminu, kjer si z napačno postavitvijo nog zelo zagreniš življenje. Sicer pa je bilo v Zelenih policah splezanih 6 smeri. Edina težava je, ker smeri po vsej verjetnosti nimajo sto višinskih metrov. Meritve bomo opravili v kratkem. Vsekakor pa gre za zanimivo stenico, ki ponuja ogromno možnosti za sicer kratko, vendar kar zahtevno plezanje v dobri skali. Ožbej</p> <p><i>Smeri zelenih polic</i></p>
<p>Tura</p>	<p>V soboto 17.2. sva se s Klavdijem odpravila do Miklava in splezala najvišjo smer v celotnem območju ture. Le nekaj metrov za cerkvico sv. Miklava se začne 375 metrov visoka Nikolajeva smer z oceno IV/II. Prvi raztežaj ponudi približno polovico IV, potem pa še kar nekaj zanimivih skalnih skokov v sicer rahlo zaraščenem območju. Drugi raztežaj je najlepši v smeri. Lepa IV v navpični plati, večino plate so na voljo zelo dobri oprimki, le en prehod terja nekoliko več gibalne plezalne inteligence. Smer</p>

	<p>je na težjih mestih opremljena s klini. Više je še en raztežaj II, potem pa sva se za 10 minut hoje razvezala in vrv uporabila šele tik po vrhom stolpa s katerega sestopiš na sedlo. Tik pod vrhom stolpa je zanimiv prehod. S sedla najprej je nekaj travasto skalnih vesin potem pa še raztežaj in pol zelo lepega, lahkega plezanja do vrha smeri. Smer izstopi na lepo polico, z lepimi razgledi na dolino in planoto Nanosa. Izstop je res pika na i tej smeri, ki ponudi kar nekaj metrov pravega plezanja. Klavdij je vse težje raztežaje splezal naprej, Ožbej pa nekaj lažjih.</p> <p>Natanko mesec dni kasneje, sva se v Podnаноško turo odpravila z Darjo. Dostop je z makadamske ceste, ki pelje iz ceste Podnanos - Nanos proti cerkvi svetega Miklava. Vstopila sva v smer Levi raz III+, 170 m v območju Velike drče. Smer ima 4 raztežaje. Prvi uvodni del je lep v odlični skali. V drugem raztežaju se pojavi dilema. Po levem ali desnem razu. Šla v desnega in žal naletela na slabo skalo v za oceno smeri zahtevni skali. Najbrž je bolje iti na levi raz. Skala v drugem raztežaju je slaba. Tretji raztežaj ponudi lepo plezanje v odlični skali, zadnji raztežaj pa ponudi dva totalno užitekarska prehoda v več kot odlični skali. Smer je razen drugega raztežaja lepa. Ob najinem vzponu sta Marko Fabčič in kolega iz Vipave plezala nove smeri desno in levo od Velike drče. Lep dan. Ožbej</p>
Stol 2236 m	<p>Rok Breclj in Petra Križnar sta bila na Stolu. Poslala sta naslednji zapis: Blo je pa to davnega 17.2.2007, ko so se neutrudni gorniki iz Završnice v jutranjem soncu odpravili mimo Valvazorjeve kočice proti vrhu Stola. Tjaša, Klemen, Petra in Rok so gazili najprej blato, potem pa sneg čez kolena - še dobro, da je šlo pred nami približno trideset pripravnikov alpinističnega društva Kranj in nam delalo avtocesto. Toda žal so se kmalu naveličali, pa tudi oblaki so zavili vrh Stola, tako da smo sami v gosti megli gazili dalje. Nežnejši del ekipe se je zaradi megle in drugih subjektivnih razlogov ustavil na sedlu pod vrhom, s Klemnom pa sva se potrudila na vrh. Razgled s stola v megli sicer ni bogvekako navdušujoč, ampak na vrhu smo pa le bili! Po približno osmih urah po startu smo pritrkljali nazaj do vznožja in šli na pivo. Rok</p>
Mala Mojstrovka – turni smuk in Butinarjeva, Zupančičeva in Pripravniška grapa	<p>V nedeljo 18.02.07 smo se Milan Velikonja, Hari Furlan, Igor Furlan, Mitja Slejko in Marko Vogrič odpravili na turni smuk na malo Mojstrovko. Vzpon je potekal čez Plaz do škrbine v Grebencu ter desno ob grebenu na vrh Male Mojstrovke. Razmere na pristopu so bile zelo ugodne, saj smo s smučmi na nahrbtnikih bili v dveh urah na vrhu. Snežna podlaga še ni v celoti predelana in slišati je bilo kar nekaj kletvic na račun snega. Smučali smo skozi kotanjo med obema Mojstrovkama ter pot nadaljevali v desno do pastirske steze, po njej do potoka ter s smučmi na nogah do glavne ceste in par sto metrov peš do parkirišča.</p> <p>V soboto 24.02.2007 sva Igor Furlan in Hari Furlan s popolno opremo odšla ob 7,30 uri iz Kranjske Gore na Vršič, s željo da preveriva stanje snega v Pripravniški grapi. Na parkirišču je bilo komaj kaj prostora za parkiranje. Vstopila in preplezala sva Pripravniško grapo. Pot sva nadaljevala do vrha M. Mojstrovke, ki je bil vetroven in v megli. M. Mojstrovko sva zapustila po Zupančičevi grapi, ki je bila polna navez tečajnikov. Ker sva imela odlične razmere sva se odločila, da se še enkrat povzpneva in sicer po Butinarjevi grapi. Razmer so bile odlične, če ne štejemo megle, izpostavljenost je kar solidna, par skalnih pregrad, malo mahu, se ter tja kakšen bor pod snegom, pa spet praskanje po ledu in skali. Smer je bila shojena par ur pred nama. V megli sva dosegla vrh smeri, izstopila ter se po zimski smeri vrnila do parkirišča. Res krasen dan. Igor</p>
Kredarica	<p>3. marca je bila vremenska napoved izredno lepa. Tako lepa, da bi imel človek kar slabo vest, če bi na tak »dan« ostal doma. Napoved je vključevala tudi informacijo da bo svetlo, z eno krajšo prekinitvijo. Tolmačenje uvodnega dela je pa tako: bila je polna luna, bilo je jasno in bil je napovedan popolni lunin mrk. Za povrh pa je bila popoldan še manjša ploha, ki je očistila ozračje. Štirje navdušeni študentje geografije smo se torej precej enostavno odločili za turo – Kredarica. Ura je že odbila osmo zvečer, ko smo se pakirali na koncu parkirišča v Krmi. Pogled v nebo ti je pognal mravljinca od nog do ušes. Kristalno jasno nebo se je razpenjalo nad nami in nekje izza Draškega vrha je sevala medla hladna svetloba. Snega je bilo polno in pot je bila dobro zgažena. Uvodni položni del je prišel kar prav, da smo si malo ogreli noge pred večjo strmino. Svetloba se je počasi a vztrajno krepila, lune pa kar ni in ni hotelo biti na spregled. Svetilk, jasno nismo potrebovali, čeprav so visele okrog vratu za vsak slučaj.</p> <p>Dolina se je ožila in na uravnavi kake pol ure pod pastirskim stanom smo končno dočakali lunin vzhod. Še dobro da smo že nekaj časa hodili po svetlem, da ni bilo treba nadeti sončnih očal ob slepeči svetlobi. Neverjetno kako drugačne barve so okrog nas ponoči v lunini svetlobi. Morali smo se za nekaj (no, ja malo več) trenutkov ustaviti in dokumentirati vzhod in presvetlo okolico. Nadaljevali smo v zložnem tempu in kmalu prišli mimo pastirskega stana ter naprej proti Kalvariji. Še ne na pol poti smo se ponovno začeli ozirati proti Draškemu vrhu. Zlobnež nam je začel krasti lunino svetlobo. Lunin mrk nam je za kar lep čas upihnil svečko ki nam je osvetljevala pot. Ni nam kazalo drugače kot da</p>

	<p>prižgemo luči. Tudi v temi je nekaj dobrega – kalvarija hitreje mine. Ko smo se že bližali Kredarici se je mrk že skoraj popolnoma končal, in zopet smo lahko občudovali čarobno svetlobo lune, in sence, ki jih je le ta metala naokrog. Razgled izpred koč je bil fantastičen. Videlo se je Karavanke, Kamniško Savinjske alpe, pa vse do Ljubljane. Ob taki noči človeka upravičeno mami tudi vrh, vendar veter in pozna ura zmagata pri odločitvi. V koči smo se najedli in napili. Smola pa taka, da so ob treh že vsi v koči spali. Po malici pa smo nadaljevali na dva načina: trojico sem pustil v pričakovanju jutra pod Triglavom, sam pa sem se odpravil navzdol (obveznosti v obliki praznovanja rojstnega dneva). Ko sem se okrog petih bližal ravnini Krme sem naletel na skupino upokojencev, ki so se v temi vzpenjali in bili nemalo začudeni nad sila zgodnjo uro spusta s Kredarice. Morali so imeti celo prižgane luči (mi smo vsaj hodili po svetlem – pravilo da se je treba na turo odpraviti zgodaj, je tu imelo svoj pomen).</p> <p>In ko pride človek po poštenu turi do avtomobila, ga potem čaka še cel kup dobrih šoferjev, ki nedvomno »obvladajo« parkiranje v kriznih situacijah. Pa še kidanje. Slaba stran take ture je, da se moraš zjutraj z avtomobilom umikati premnogim avtomobilom, ki ob isti uri drvi na konec te ledeniške doline pod Triglavom. Ko sem se uspešno izognil prvim ožinam do Kovinarske koč, sem opazil, da se je naredil pravzaprav lep dan za turo v hribih. Blaž Kodolja</p>
Grossvenediger	<p>Rok Breclj je skozi velika vrata vstopil med ljubitelje turnega smučanja in bordanja. Povzpel se je na Grossvenediger, nanj nesel bord in suvereno smučal z vrha.</p>
Obrati Slovenska Elbrus Grossglockner	<p>Matjaž, Igor in Ožbej smo se namenili v slovensko smer v severni triglavski steni in zaradi slabih snežnih razmer, (beri snega, ki pod vstopom v smer ni držal človeka, vdiral se je do pod kolen), obrnili še pred vstopom v smer. Temperatura je bila ob 5 h zjutraj nad 0 stopinj. V vratih je bilo sicer zelo lepo, kar nekaj časa smo namenili študiju smeri in načrtom za poletje. Ožbeja mika Dolga nemška v samostojni režiji, skalaška z izkušenejšim mačkom, Matjaž poleti vabi v Prusik Szalay in smer Sandija Wisiaka. Morda smo se odločili napak, morda pa tudi ne. Gora počaka mar ne.</p> <p>Metod Praček se je za prvomajske praznike namenil na Elbrus. Zelo slabe razmere in premalo rezervnih dni so jih onemogočile osvojitve vrha.</p> <p>Včasih je fajn kaj napisati tudi o neuspelih poizkusih. Mala ekipa Igor F., Matjaž F., David S. in jaz smo se v četrtek (26.4.) takoj po službi odpravili na Veliki Klek. Primarni cilj je bil dostop na vrh po Mayerlrampe na slovenski državni praznik (dan upora proti okupatorju). No zadeva je potekala po naslednjem scenariju. Po 3 urni vožnji smo ob 19:00 začeli hoditi. Najprej nas je čakalo 8km po lepi in široki asfaltni cesti (ker Bog ne da da bi jo avstrijci odprli za promet pred uradnim začetkom sezone. Po 8 km asfalta pridemo do slavnih garaž in tam šele začne prava pot. Najprej 300 m spust na ledenik (2000m nad morjem), nato prečenje spodnjega ledenika in nato vzpon proti bivaku na višini 3200m. Do bivaka smo prišli ob 2 zjutraj. Nekako logično se nam ni dalo ob 5:00 vstati in smo potegnili do 7:00. Vstop v Mayerlrampe se je na začetku vdiral in zgoraj je kazalo, da ni nič snega zato smo se demokratično odločili za Palavicinija. V Palaviciniju se je tudi vdiral in otoplitev je začela sprožati kamnje. Čut odgovornosti je prevladal in smo se napotili v dolino. Tako spet spust na ledenik, vzpon za 300m k garažam in 8 km hoje po asfaltu. Ob 14:00 smo bili nazaj pri avtu. Tura sicer ni uspela smo pa najbrž nabrali nekaj kondicije. No to je to. En dan proč pa nobene smeri - kdo je že rekel da ni za hodit v Paklenico... :).</p>
Pakla, Sardinija in vzponi v stenah nad Ajdovščino	<p>Z Rokom in Petro smo se po jadraniu ustavili v Pakli. Žal le za krajši čas. Tridnevni plan je dež odnesel in spremenil v poldnevne. Za ogrevanje in prvo daljšo smer za Petro smo splezali Izduženo rebro IV-/II-III, 200 m in zanjo potrebovali dve uri. Nadaljevali smo v smer Josipa Debeljaka IV+/II-III, 200 m z varianto s srednjem delu, kjer sem Ožbej brez težav preplezal 40 m visok steber s težavnostjo okrog IV, večinoma spodnje štiri. Smer smo prešibali v uri in pol. Na vhu Kuka Tisa so se začeli zgrinjati oblaki in soglasna odločitev je vabila k pakiranju. Tri minute po začetku vožnje iz Paklenice je pričelo deževati. Prav tako nam je odpadel planirani vzpon na Grossvenediger. Fronta.</p> <p>Egon Pavlica in Valentina Mavrič sta prvomajske praznike preživela na Sardiniji. Plezala sta v obmorskih plezališčih in Sardinijo toplo priporočata.</p> <p>Pri kratkočasenju po interentu sem naletel na še eno ekipo in sicer iz Žiri, ki je decembra lani splezala Rdeče nogavičke. S tem smo dobili še tretje ponavljalce. Prav tako sta Tina di Batista in Ivan Pepelnjak ter obalni AO ponovili Smer malega miha v Čavnu.</p>

Izdala: Alpinistična sekcija PD Ajdovščina

Urednik: Ožbej Marc

Lektor: za najdene pravopisne ne izplačujemo honorarjev Naklada: vsak po svoje

Fotografije: Ožbej Marc in Igor Furlan

Izdano v elektronski obliki, julija 2007

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.